

ТАВРІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ В.І. ВЕРНАДСЬКОГО
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ГУМАНІТАРНИЙ ІНСТИТУТ

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ
НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ:
ФІЛОСОФСЬКИЙ,
ПОЛІТОЛОГІЧНИЙ
ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ
АСПЕКТИ

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

7-8 лютого
2020

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ФІЛОСОФІЇ

Богатая Л. Н.

Путь к «новой философии науки» 5

Кудря І. Г.

Історія і зміст ідей індійської філософської традиції 10

Куц В. А.

Діалектичний матеріалізм чи матеріалістична діалектика? 14

Сінельнікова М. В.

Межі людського пізнання в гносеології Канта 18

НАПРЯМ 2. СОЦІАЛЬНА ФІЛОСОФІЯ

Куцина Л. В., Воронкова А. А.

Філософія аграрної науки 21

Кучерук О. А.

Альтернативные историко-мировоззренческие построения в плюральном пространстве виртуальной коммуникации 25

Фльорко Л. Я., Скринник М. А.

Мислення в еру маніпулятивних технологій 29

НАПРЯМ 3. ФІЛОСОФСЬКА АНТРОПОЛОГІЯ

Артюшенко О. Н.

Ценности современной семьи 33

Богачева Ю. А.

Современные концепции эволюции славянской мифологии 37

Лавринович О. А.

Розуміння аскези крізь призму релігійно-філософських традицій 42

Тарасюк Л. С.

Иллюзии сознания 46

Тарасюк Л. С.

Асимметрия этики Э. Левинаса в современном диалоге 50

НАПРЯМ 4. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ ТА ІНСТИТУТИ

Горюнова Є. О.

Демографічна політика Росії в анексованому Криму 56

Коновальчук П. І.

Томос як елемент суспільно-політичних змін..... 59

Кравчук О. Ю., Сонечко О. С.

Політичне маніпулювання та шляхи його обмеження 63

Міненко П. В.

Особливості транснаціоналізації
недержавних аналітичних центрів
в умовах інформаційного суспільства 68

Осадчук І. Ю.

Політичний режим в контексті функціонування атипової
напівпрезидентської системи правління в Грузії (2004–2013)..... 72

Стебляк Д. М.

Діяльність релігійних організацій в США 76

Чернов Ю. С.

Особенности политической коммуникации
в Туркменистане: современный аспект 78

НАПРЯМ 5. МІЖНАРОДНА ПОЛІТИКА І МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ

Пашасва К. Ф.

Відносини Російської Федерації та Республіки Вірменія
у постбіполярний період 82

Цирфа Ю. А.

Особливості формування зовнішньополітичної
ідентичності України: роль толерантності 86

НАПРЯМ 6. КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Кузьмінець Н. П., Стадник О. О.

Генії з Вінниччини. Зельман Ваксман 90

Попов В. Ж.

Австро-українські літературні контакти
другої половини ХІХ ст..... 95

Стеблак Д. М.,
аспірант кафедри міжнародної політики
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ДІЯЛЬНІСТЬ РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В США

Релігійні організації продовжують бути невід'ємною частиною суспільно-політичних процесів в США. Церкви відіграють важливу роль як у формуванні думки громадян щодо кандидатів на виборах, так і в спонуканні їх до участі в електоральному процесі.

Релігійні організації – це добовільне об'єднання громадян, однієї чи декількох релігій, метою якої є спільне віросповідання і розповсюдження релігії, які має певні цілі, а свою діяльність вони здійснюють на основі затвердженого і устанавленого статуту (положень). Николаев А.І. зазначає, що процес формування релігійної організації довгий, і залежить від багатьох факторів та причин, серед яких «соціальні причини, так і логіка розвитку релігійної свідомості [1]. Одними найбільших релігійних організацій в США була «Моральна більшість», яка виступає за питання моралі, консервативна політична організація, яка заснована здебільшого із євангелістів протестантів, одним з найвпливовіших голів був Дж. Фолуелл, мала вплив, як зазначає Кошко М.В., і на республіканські і на демократичну партію, але більше на першу. Також релігійна організація підтримувала багатьох кандидатів на президентських виборах, серед них Рейган Р., Буш Дж. ст. В 1989 р. коли в Лас Вегасі оголошували про розпуск цієї організації Фоллуел зазначив, що їх ціль досягнута, і їх рух продовжує існувати. Він не помилявся, адже ця організація дійсно продовжувала існувати «біля 20 великих релігійно політичних груп» з неї включно, які об'єдналися в «Федерацію свободи» [4]. «Християнський голос», яка представляє американські цінності в Конгресі і в США загалом, засновником, якої виступає Р. Грант., організація виступає за сімейні, батьківські цінності, та моральні принципи суспільства. Іншою впливовою релігійною організацією було об'єднання християнських фундаменталістів та п'ятидесятників «Християнська коаліція Америки» заснована П. Робертсоном, варто відмітити, що як зазначає Кошто М.В. мала вагомий вплив на політичну систему країни, і навіть проголосила одну зі своїх цілей «підготовка та лобіювання на державні посади консервативно налаштованих кандидатів, захищаючих сімейні цінності» [4].

Стівен Голдсміт, Даніель Пол, професор державного управління і директор з інновацій в американському уряді в Гарвардській школі державного управління ім. Кеннеді, Вільям Б. Ейміке директор Центру Пікер для навчання керівників Школи міжнародних та громадських відносин при Колумбійському університеті, та Кріс Пінеда науковий співробітник, Школа державного управління ім. Кеннеді, Гарвардський університет виокремлюють чотири види релігійних організацій:

- релігійні конгрегації;
- організації або проекти, фінансовані конгрегаціями;
- включені некомерційні організації, які є незалежними або асоційованими з громадськістю;
- місцеві та регіональні міжконфесійні коаліції [2].

Релігійні організації займають вагомe місце в політиці США, як зовнішній так внутрішній. А. М. Царевский зазначає, що «академічна традиція розглядає фактор релігії як один з важливих у внутрішньополітичній системі США». З огляду на це, зазначає науковець релігійні організації здійснюють «... безпосередній вплив на формування стратегічного кусу Вашингтону» [3, с. 188].

М.Р. Амстутца зазначає, що релігійні організації в США здійснюють більш ефективний вплив ніж інші неурядові організації з огляду на те, що вони «мають більш тісні відносини з людьми, яким служать» [3, с. 187]. Дж. Геллеп «розглядає релігійні організації, як інструмента, який здійснює формування самого мислення американців» [3, с. 187].

М.В. Кошко в статті «Сучасні протестантські фундаменталістські організації в США» звертає увагу на те, що релігійні організації від початку свого поширення почали набувати вагомий рис на американському політичному полі [4].

Список використаних джерел:

1. Николаев А. И. Десять лекций о религии. Иваново: ЛИСТОС, 2013. 159 с. URL: <https://www.listos.biz/%D0%B4%D1%80%D1%83%D0%B3%D0%B8%D0%B5> (дата звернення: 19.01.2020).
2. Stephen Goldsmith, Daniel Paul, William B. Eimicke, Chris Pineda. Faith-based organization versus their secular counterparts: a primer for local officials. URL: <https://www.innovations.harvard.edu/sites/default/files/11120.pdf> (дата звернення: 20.01.2020).
3. Царевский А. Н. Роль религиозных организаций во внешне-политическом процессе США. Тамбов: Грамота, 2011. № 8 (14):

в 4-х ч. Ч. III. С. 187–189. URL: http://scjournal.ru/articles/issn_1997-292X_2011_8-3_48.pdf (дата звернения: 21.01.2020).

4. Кошко М.В. Современные протестантские фундаменталистские организации в США. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/sovremennye-protestantskie-fundamentalistskie-organizatsii-v-ssha/viewer> (дата звернения: 22.01.2020).

Чернов Ю. С.,

студент V курса социологического факультета

Харьковского национального университета имени В. Н. Каразина

ОСОБЕННОСТИ ПОЛИТИЧЕСКОЙ КОММУНИКАЦИИ В ТУРКМЕНИСТАНЕ: СОВРЕМЕННЫЙ АСПЕКТ

После распада Советского Союза на карте мира появилось множество национальных республик. Будучи до этого составными членами одного государства, в переходный период эти страны выбирали собственные стратегии развития политических процессов и институтов. Можно выделить следующие модели реформирования: демократическая модель для балтийских стран (Латвия, Литва, Эстония), смешанная модель с поиском альтернативы (Россия, Украина, Грузия, Молдавия), модель авторитарной модернизации (Казахстан, Беларусь, Азербайджан, Армения) и неререформированную модель для среднеазиатских республик (Киргизия, Таджикистан, Узбекистан, Туркменистан). Каждый из путей реформирования ведет к собственному пониманию развития политических процессов и институтов [1, с. 5]. Точно также меняется и вектор развития политической коммуникации государства. В данном случае остановимся на особенностях политической коммуникации в Туркменистане.

Особенности развития политической коммуникации, как и историю самой республики можно поделить на два периода, очерченные правлением двух президентов. Первый этап, ознаменованный правлением первого президента Сапармурата Ниязова, охватывает период с 1991 года по конец 2006 года. Второй этап начался с 2007 года с приходом к власти его преемника Гурбангулы Бердымухамедова и продолжается по нынешний день. Оба периода имеют как схожие черты, так и определенные отличия с промежуточным этапом оттепели между ними [2, с. 3].